РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

6 октомври 2009 година*

По съединени дела C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P

с предмет четири жалби на основание член 56 от Статута на Съда, подадени съответно по първите две дела на 11 декември 2006 г., а по другите две дела на 18 декември и 13 декември 2006 г.,

GlaxoSmithKline Services Unlimited, по-рано Glaxo Wellcome plc, установено в Brentford (Обединеното кралство), за което се явяват г-н I. Forrester, QC, както и адв. S. Martínez Lage, abogado, адв. A. Komninos, dikigoros, и адв. A. Schulz, Rechtsanwalt,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

* Език на производството: английски.

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н T. Christoforou, г-н F. Castillo de la Torre и г-н E. Gippini Fournier, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

подкрепяна от:

Република Полша, за която се явяват г-жа E. Ośniecka-Tamecka, г-жа M. Kapko и г-жа K. Majcher, в качеството на представители,

встъпила страна в производството по обжалване,

European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), установена в Брюксел (Белгия), за която се явяват адв. M. Hartmann-Rüppel и адв. W. Rehmann, Rechtsanwälte,

Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, установено в Mülheim an der Ruhr (Германия), за което се явява адв. W. Rehmann, Rechtsanwalt,

Spain Pharma SA, установено в Мадрид (Испания),

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), установена в Мадрид (Испания), за която се явяват адв. M. Araujo Boyd и адв. J. Buendía Sierra, abogados,

встъпили страни в първоинстанционното производство (C-501/06 P),

и

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н T. Christoforou, г-н F. Castillo de la Torre и г-н E. Gippini Fournier, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

подкрепяна от:

Република Полша, за която се явяват г-жа E. Ośniecka-Tamecka, г-жа M. Kapko и г-жа K. Majcher, в качеството на представители,

встъпила страна в производството по обжалване,

като другите страни в производството са:

GlaxoSmithKline Services Unlimited, по-рано Glaxo Wellcome plc, установено в Brentford (Обединеното кралство), за което се явяват г-н I. Forrester, QC, както и адв. A. Komninos, dikigoros, и адв. A. Schulz, Rechtsanwalt,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), установена в Брюксел (Белгия), за която се явява адв. M. Hartmann-Rüppel, Rechtsanwalt,

Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, установено в Mülheim an der Ruhr (Германия),

Spain Pharma SA, установено в Мадрид (Испания),

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), установена в Мадрид (Испания),

встъпили страни в първоинстанционното производство (C-513/06 P),

и

European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), установена в Брюксел (Белгия), за която се явяват адв. M. Hartmann-Rüppel и адв. W. Rehmann, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

GlaxoSmithKline Services Unlimited, по-рано Glaxo Wellcome plc, установено в Brentford (Обединеното кралство), за което се явява г-н I. Forrester, QC,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н T. Christoforou, г-н F. Castillo de la Torre и г-н E. Gippini Fournier, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, установено в Mülheim an der Ruhr (Германия),

Spain Pharma SA, установено в Мадрид (Испания),

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), установена в Мадрид (Испания),

встъпили страни в първоинстанционното производство (C-515/06 P),

и

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), установена в Мадрид (Испания), за която се явяват адв. M. Araujo Boyd и адв. J. Buendía Sierra, abogados,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

GlaxoSmithKline Services Unlimited, по-рано Glaxo Wellcome plc, установено в Brentford (Обединеното кралство), за което се явяват г-н I. Forrester, QC, и адв. A. Schulz, Rechtsanwalt,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н T. Christoforou, г-н F. Castillo de la Torre и г-н E. Gippini Fournier, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), установена в Брюксел (Белгия), за която се явява адв. M. Hartmann-Rüppel, Rechtsanwalt,

Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, установено в Mülheim an der Ruhr (Германия),

Spain Pharma SA, установено в Мадрид (Испания),

встъпили страни в първоинстанционното производство (C-519/06 P),

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н A. Ó Caoimh, г-н J. Klučka (докладчик), г-н U. Lõhmus и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-н K. Malaček, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 март 2009 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 юни 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си дружество GlaxoSmithKline Services Unlimited (наричано по-нататък „GSK“) (C-501/06 P), Комисията на Европейските общности (C-513/06 P), European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC) (C-515/06 P) и Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar) (C-519/06 P) искат Съдът да отмени частично Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 27 септември 2006 г. по дело GlaxoSmithKline Services/Комисия (T-168/01, Recueil, стр. II-2969, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което същият е отменил членове 2—4 от Решение 2001/791/ЕО на Комисията от 8 май 2001 година относно производство по член 81 от Договора за ЕО (Дела: IV/36.957/F3 Glaxo Wellcome (нотификация), IV/36.997/F3 Aseprofar и Fedifar (жалба), IV/37.121/F3 Spain Pharma (жалба), IV/37.138/F3 BAI (жалба) и IV/37.380/F3 EAEPC (жалба) (ОВ L 302, стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“) и е отхвърлил в останалата част подадената от GSK жалба.

2 С посоченото решение Комисията е приела, че Glaxo Wellcome SA (наричано по-нататък „GW“), дъщерно дружество на GSK, е нарушило член 81, параграф 1 ЕО, като е сключило с испанските търговци на едро споразумение, с което се прави разграничение между цените, фактурирани на търговците на едро при препродажба на лекарствени продукти, стойността на които може да бъде възстановя-

вана, на аптеки или лечебни заведения за болнична помощ на националната територия, и по-високите цени, фактурирани при износ на лекарствените продукти за която и да е друга държава членка. Освен това Комисията е отхвърлила искането за освобождаване на посоченото споразумение от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО.

Обстоятелства, предхождащи спора

3 Обстоятелствата в основата на настоящия спор, изложени в точки 8—21 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

4 GSK е дружество по британското право, установено в Brentford (Обединеното кралство). То принадлежи към групата GlaxoSmithKline, която е един от основните световни производители на фармацевтични продукти. GW, дружество по испанското право, установено в Мадрид (Испания), има за основна дейност разработването, производството и търговията с лекарствени продукти в Испания.

5 С писмо от 6 март 1998 г. GW нотифицира на Комисията документ, озаглавен „Общи условия за продажба на патентовани лекарствени продукти, принадлежащи на [GW] и на неговите дъщерни дружества, на притежаващите разрешение магазини за търговия на едро“ (наричано по-нататък „споразумението“), за да получи решение, че липсват основания за предприемане на действия от страна на Комисията, или освобождаване от забраната на картелите съгласно Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3). С писмо от 28 юли 1998 г. GSK изпраща допълнителна нотификация.

6 Споразумението се прилага за 82 лекарствени продукта, предназначени за продажба на установени в Испания търговци на едро, с които GW установява търговски отношения извън каквато и да е дистрибуторска мрежа. Последните могат да ги препродават на испански лечебни заведения или на испански аптеки,

които след това ги отпускат на пациентите при представяне на лекарско предписание. Те могат да ги препродават и в други държави членки чрез паралелна търговия, която осъществяват поради разлики в цените. Сред посочените 82 лекарствени продукта за осем GSK специално посочва, че могат да бъдат предмет на паралелна търговия, основно между Испания и Обединеното кралство.

7 За същите тези 82 лекарствени продукта член 4 от споразумението предвижда две различни цени и гласи:

„А) Съгласно разпоредбите на член 100, параграф 1, първа алинея и параграф 2 от Закон 25/1990 от 20 декември 1990 г. за лекарствените продукти (BOE, бр. 306, 22 декември 1990 г.) цената на фармацевтичните продукти на [GW] и на неговите дъщерни дружества в никакъв случай не може да надвишава максималната производствена цена, определена от компетентните испански органи в областта на здравеопазването, когато са изпълнени двете условия, определящи прилагането на посочените законови разпоредби, а именно:

— посочените фармацевтични продукти се финансират със средства от испанското обществено осигуряване или с испански обществени средства,

— закупените фармацевтични продукти след това се пускат на пазара на национално равнище, тоест чрез испанските аптеки или лечебни заведения за болнична помощ.

Б) Ако едно от тези условия не е изпълнено (т.е. във всички случаи, в които испанското законодателство разрешава на лабораториите да определят свободно цените на фармацевтичните си продукти), [GW] и неговите дъщерни дружества определят цените на фармацевтичните си продукти според действителни, обективни и недискриминационни икономически критерии и независимо от местоназначението на продукта, определено от купувача. По-специално [GW] и неговите дъщерни дружества прилагат за

своите фармацевтични продукти цената, която въз основа на техните вътрешни икономически проучвания е била първоначално предложена на компетентните испански органи в областта на здравеопазването и обективно актуализирана в зависимост от нарастването на разходите за издръжка в съответствие с разпоредбите на член 100, параграф 1, първа алинея и параграф 2 от [посочения Закон 25/1990] и другите предходни испански закони относно определянето на цените на лекарствените продукти.“

8 С писмо от 6 март 1998 г. GW изпраща проекта на споразумението на 89 установени в Испания търговци на едро, от които впоследствие са го подписали 75, представляващи над 90 % от общите продажби на GW в Испания през 1998 г. Посоченото споразумение е влязло в сила на 9 март 1998 г.

9 Законосъобразността на това споразумение се оспорва по-конкретно от Aseprofar пред испанския орган по конкуренция и испанските юрисдикции.

10 Освен това в Комисията са подадени жалби, съгласно които споразумението нарушавало член 81, параграф 1 ЕО, по-конкретно от EAEPC и Aseprofar.

11 На 8 май 2001 г. Комисията приема спорното решение, което гласи:

„Член 1

[GW] е нарушило член 81, параграф 1 от Договора, като е сключило с испанските търговци на едро споразумение, с което се прави разграничение между цените, фактурирани на търговците на едро при препродажба на лекарствени продукти, стойността на които може да бъде възстановявана, на аптеки или лечебни

заведения за болнична помощ на националната територия, и по-високите цени, фактурирани при износ на лекарствените продукти за която и да е друга държава членка.

Член 2

С настоящото решение се отхвърля подаденото от [GW] искане за освобождаване на описаното в член 1 споразумение от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 от Договора за ЕО.

Член 3

[GW] следва незабавно да преустанови посоченото в член 1 нарушение, ако вече не го е направило. В бъдеще то ще се въздържа отново да приема мерки, съставляващи такова нарушение, както и да приема мерки с равностойни цели или резултати.

Член 4

[GW] уведомява Комисията в двумесечен срок от датата на нотифициране на настоящото решение относно приетите за съобразяване с решението мерки.

[…]“ [неофициален превод]

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

12 От точки 22—37 от обжалваното съдебно решение е видно, че на 23 юли 2001 г. GSK подава жалба срещу спорното решение в секретариата на Първоинстанционния съд. С молби, подадени в същия секретариат на 8 и 16 ноември 2001 г., EAEPC и Aseprofar желаят да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Комисията съгласно член 40, втора алинея от Статута на Съда и член 115, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. С определение от 27 ноември 2002 г. председателят на първи състав на Първоинстанционния съд допуска EAEPC и Aseprofar да встъпят в производството.

13 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява:

„1) Отменя членове 2, 3 и 4 от [спорното] решение.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) [GSK] понася половината от направените от него съдебни разноски и половината от съдебните разноски на Комисията, включително относно встъпванията.

4) Комисията понася половината от направените от нея съдебни разноски и половината от съдебните разноски на [GSK], включително относно встъпванията.

5) [Aseprofar], […], [EAEPC], […] понася направените от него съдебни разноски.“

Исканията на страните и производството пред Съда

14 С жалбата си GSK моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта, с която се отхвърля жалбата за отмяна, подадена от него срещу член 1 от спорното решение, или да предприеме всякакви други действия, които се окажат целесъобразни,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски на GSK.

15 В писмения си отговор Комисията също подава насрещна жалба. Тя моли Съда:

— да отхвърли жалбата на GSK в нейната цялост,

— да отмени точки 1 и 3—5 от диспозитива на обжалваното съдебно решение,

— да постанови окончателно решение по спора, като отхвърли жалбата за отмяна по дело T-168/01 като неоснователна, и

— да осъди GSK да заплати съдебните разноски на Комисията, свързани с първоинстанционното производство и с производството по обжалване.

16 В писмения си отговор по насрещната жалба GSK иска Съдът да обяви посочената жалба за недопустима или неоснователна, или за недопустима и неоснователна, както и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17 В жалбата си Комисията формулира същите три последни искания като тези в писмения си отговор и насрещната си жалба по дело C-501/06 P, а именно:

— да се отменят точки 1 и 3—5 от диспозитива на обжалваното съдебно решение,

— да се постанови окончателно решение по спора, като се отхвърли жалбата за отмяна по дело T-168/01 като неоснователна, и

— да се осъди GSK да заплати съдебните разноски на Комисията, свързани с първоинстанционното производство и с производството по обжалване.

18 С жалбата си EAEPC моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото Първоинстанционният съд е отменил спорното решение, и

— да осъди GSK да заплати съдебните разноски за първоинстанционното производство и за производството по обжалване.

19 С жалбата си Aseprofar моли Съда:

— да отмени точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение,

— да постанови окончателно решение по дело T-168/01, като отхвърли изцяло исканията на GSK и потвърди спорното решение,

— да отмени точки 3—5 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, и

— да осъди GSK да заплати съдебните разноски за първоинстанционното производство и за производството по обжалване.

20 С определение от 17 декември 2008 г. председателят на Съда съединява дела C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

По жалбите

21 С оглед на яснота и предвид тяхното сходство някои правни основания, на които се позовават жалбоподателите, са разгледани поотделно, а други са предмет на съвместно разглеждане.

По допустимостта

По допустимостта на правните основания на самостоятелните жалби, свързани с член 81, параграф 1 ЕО, на които се позовават Aseprofar и Комисията, подкрепяна от Република Полша.

— Доводи на страните

22 GSK твърди, че жалбите на Комисията и на Aseprofar, както и писменото становище при встъпване на Република Полша са преди всичко недопустими. С тях подалите ги страни оспорвали мотивите, а не диспозитива на обжалваното съдебно решение във връзка с член 81, параграф 1 ЕО. GSK посочва, че правните основания срещу мотивите в частта от обжалваното съдебно решение, свързана с член 81, параграф 1 ЕО, не можели в никакъв случай да имат отражение върху точка 2 от диспозитива на посоченото съдебно решение, която потвърждава член 1 от спорното решение в смисъл, че споразумението представлявало нарушение на член 81, параграф 1 ЕО. GSK твърди, че в приложение на съдебната

практика относно допустимостта на жалбите всички правни основания, които имат за цел да поставят под въпрос мотивите на Първоинстанционния съд във връзка с член 81, параграф 1 ЕО, са недопустими.

— Съображения на Съда

23 От практиката на Съда следва, че наличието на правен интерес на жалбоподателя предполага жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (Определение от 25 януари 2001 г. по дело Lech-Stahlwerke/Комисия, C-111/99 P, Recueil, стр. I-727, точка 18 и Определение от 8 април 2008 г. по дело Saint-Gobain Glass Deutschland/Комисия, C-503/07 P, Сборник, стр. I-2217, точка 48 и цитираната съдебна практика).

24 В конкретния случай Комисията и Aseprofar твърдят, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото в преценката си относно антиконкурентната цел на споразумението, но искат Съдът да запази точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, като замени мотивите.

25 При тези условия, както правилно посочва GSK, е безспорно, че правните основания, на които се позовават Комисията и Aseprofar, не могат, от една страна, да им донесат полза и от друга страна, не могат да окажат въздействие върху точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, която потвърждава нарушението на член 81, параграф 1 ЕО.

26 Ето защо самостоятелните жалби на Комисията и Aseprofar, доколкото са насочени срещу частта от мотивите на обжалваното съдебно решение, свързана с член 81, параграф 1 ЕО, следва да се обявят за недопустими.

По недопустимостта на насрещната жалба на Комисията, на която се позовава GSK

— Доводи на страните

27 На първо място, GSK посочва, че насрещната жалба е недопустима, тъй като Комисията вече е подала жалба срещу обжалваното съдебно решение по дело C-513/06 P. Според GSK жалбата и насрещната жалба представляват две алтернативни възможности, които не могат да са налице кумулативно.

28 На второ място, насрещната жалба, доколкото е идентична с жалбата по дело C-513/06 P, представлявала злоупотреба с процесуални възможности и поради това била недопустима. Според GSK след като двата акта се отнасят до спор между едни и същи страни, имат един и същ предмет и почиват на едни и същи правни основания, последващият акт, а именно насрещната жалба, бил недопустим.

29 На трето място, насрещната жалба била недопустима, доколкото оспорва определени части от обжалваното съдебно решение, с които се уважават исканията на Комисията. Недопустимостта била явна, тъй като правно основание, насочено срещу мотивите на обжалваното съдебно решение, които не оказват влияние върху диспозитива му, е неотносимо и следователно трябва да бъде отхвърлено.

30 Комисията по-конкретно твърди, че по-голямата част от доводите, свързани с член 81, параграф 1 ЕО, се отнасят до въпроси, засягащи параграф 3 от същия член, тъй като разглеждат твърдените особености на пазара, които са релевантни за тези два параграфа. Освен това Комисията твърди, че тези доводи трябвало да се разбират като отговор на изтъкнатите в жалбата на GSK доводи. Комисията допълва, че не съществува разпоредба относно недопустимостта на подадената насрещна жалба, в случай че вече е била подадена самостоятелна жалба.

— Съображения на Съда

31 Относно довода, че Комисията не можела да подаде кумулативно жалба и насрещна жалба, тъй като това именно представлявало злоупотреба с процесуални възможности, е уместно да се посочи, на първо място, че от текста на член 116 от Процедурния правилник на Съда по никакъв начин не личи, че дадена страна не може да подаде кумулативно жалба и насрещна жалба срещу едно и също решение на Първоинстанционния съд, и то независимо от обстоятелството, че с това решение са свързани няколко дела и че тези дела са били съединени. На второ място, въпреки съединяването на дела C-501/06 P и C-513/06 P, те не губят самостоятелния си характер.

32 Ето защо доводът на GSK не може да бъде приет.

33 Относно довода, че насрещната жалба е недопустима, тъй като подалата я страна оспорва мотивите на определени части от обжалваното съдебно решение, а не точка 2 от диспозитива му, следва да се посочи, че също като при жалбата наличието на правен интерес на жалбоподателя предполага насрещната жалба да може с резултата от воденето ѝ да донесе полза на страната, която я е подала.

34 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 52 от заключението ѝ, в хода на производството Комисията е посочила, че нейните доводи в рамките на насрещната жалба имат най-вече за цел да отговорят на жалбата на GSK. Според Комисията такива доводи следователно трябва да се разглеждат не като насрещна жалба по смисъла на член 116, параграф 1, първо тире, втора хипотеза от Процедурния правилник на Съда, а като искане за отхвърляне на подадената от GSK жалба по смисъла на член 116, параграф 1, първо тире, първа хипотеза от посочения правилник.

35 В това отношение следва да се напомни, че според член 116, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда предметът на исканията в писмения отговор е отхвърляне, изцяло или частично, на жалбата или отмяна, изцяло или частично, на решението на Първоинстанционния съд, или уважаване, изцяло или частично, на направените искания на първа инстанция, като нови искания не могат да бъдат правени.

36 От текста на посочената разпоредба обаче по никакъв начин не личи, че Aseprofar, EAEPC или Комисията са били лишени от възможността да се позоват на правни основания в своя защита, за да отговорят на посочените от GSK в жалбата му конкретни правни основания, за да обяснят причините, поради които Първоинстанционният съд погрешно е тълкувал и приложил член 81, параграф 1 ЕО, както и за да изложат какво трябва да бъде тълкуването на тази разпоредба.

37 Следователно в отговор на подадената от GSK по дело C-501/06 P жалба Комисията, както и Aseprofar и EAEPC могат да поискат отхвърляне на жалбата на GSK срещу точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

38 Противно на твърденията на GSK обстоятелството, че Комисията е изложила правните си основания за защита в частта от писмения си отговор, озаглавена „насрещна жалба“, не може да постави под въпрос този извод. Всъщност не може да бъде отречено, че не може да се отдава значение единствено на формалното заглавие на частта, в която Комисията е развила доводите си, без да се отчита самото ѝ съдържание. Следователно независимо от избраната формулировка в настоящия случай е очевидно, че частта „насрещна жалба“ от писмения отговор представлява искане за отхвърляне на жалбата.

39 С оглед на посочените по-горе съображения направеното от GSK възражение за недопустимост на насрещната жалба следва да се отхвърли.

По правното основание, свързано с член 81, параграф 1 ЕО, на което се позовава GSK

40 Следва да се напомни, че в точки 114—147 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е преценил дали може да бъде приет основният извод на Комисията, че член 4 от споразумението следва да се счита за забранен от член 81, параграф 1 ЕО, доколкото има за цел да ограничи паралелната търговия.

41 В точки 114—116 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд констатира, че споразумението е насочено към установяване на система на диференцираните цени, която има за цел да ограничи паралелната търговия, и че по принцип трябва да се счита, че споразумението има за цел да ограничи конкуренцията.

42 В точки 117—119 от обжалваното съдебно решение обаче Първоинстанционният съд приема, че предвид правния и икономически контекст тази цел за ограничаване на паралелната търговия сама по себе си не е достатъчна да се предположи, че споразумението има антиконкурентна цел. Напротив, Първоинстанционният съд преценява, че прилагането на член 81, параграф 1 ЕО в настоящия случай не може да зависи единствено от обстоятелството, че споразумението има за цел да ограничи паралелната търговия с лекарствени продукти или да затвори общия пазар — елементи, които позволяват да се заключи, че то засяга търговията между държавите членки, — но освен това изисква анализ, за да се определи дали то има за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията на съответния пазар във вреда на крайния потребител.

43 В точка 121 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд уточнява, че макар да е прието, че паралелната търговия се ползва от определена степен на защита, то тя не се ползва от защита сама по себе си, а доколкото благоприятства, от една страна, развитието на търговията и от друга страна, засилването на конкуренцията, тоест относно този втори аспект, доколкото предоставя на крайните потребители ползите от ефикасна конкуренция с оглед на доставките или цените. Според Първоинстанционния съд, макар следователно да е прието, че споразумение, което има за цел да ограничи паралелната търговия, трябва по принцип да се счита, че има за цел да ограничи конкуренцията, това е така, доколкото може да се предположи, че лишава крайните потребители от тези ползи.

44 Поради това в точка 122 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че предвид правния и икономически контекст, в който се вписва сключеното от GSK споразумение, не може да се предположи, че такова споразумение лишава крайните потребители на лекарствени продукти от тези ползи. Всъщност Първоинстанционният съд счита, че испанските посредници могат да запазят ползите, които паралелната търговия може да включва с оглед на цените, в който случай тези ползи няма да имат отражение върху крайните потребители.

45 В точка 133 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд упреква Комисията, че никъде не е разгледала особената и съществена характеристика на сектора, която се дължи на обстоятелството, че цените на съответните продукти, подчинени на контрола на държавите членки, които ги определят пряко или непряко на равнище, което считат за подходящо, се установяват на структурно различни равнища в Европейската общност и за разлика от цените на другите потребителски стоки във всеки случай остават в значителна степен извън свободното търсене и предлагане. В точка 134 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че това обстоятелство препятства възможността да се предположи, че паралелната търговия има влияние върху цените, налагани на крайните потребители на лекарствени продукти, поети от националните схеми за здравно осигуряване, и поради това им предоставя значителна полза, аналогична на тази, която биха имали, ако тези цени се определяха от свободното търсене и предлагане.

46 Въз основа на този анализ в точка 147 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд в крайна сметка приема, че основният извод на Комисията, че член 4 от споразумението следва да се счита за забранен от член 81, параграф 1 ЕО, доколкото има за цел да ограничи паралелната търговия, не може да бъде приет. Тъй като цените на съответните лекарствени продукти са в голяма степен извън свободното търсене и предлагане поради приложимата правна уредба и се определят или контролират от публичноправните органи, не може от самото начало да се счита, че паралелната търговия има за цел да ги намали и да увеличи по този начин благосъстоянието на крайните потребители. Следователно анализът на формулировката на член 4 от споразумението, осъществен в този контекст, не позволява да се предположи, че тази клауза — която има за цел да ограничи паралелната търговия — поради това е насочена към намаляване на благосъстоянието на крайните потребители. Следователно при това до голяма степен безпрецедентно положение не може само от прочита на нормите на посоченото споразумение, направен с оглед на неговия контекст, да бъде изведено, че то ограничава конкуренцията, а резултатът от него трябва задължително да бъде разгледан, дори само за да се провери какво регулаторният орган е могъл да разбере от този прочит.

Доводи на страните

47 С жалбата си GSK цели да бъде отменена точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, доколкото с нея се отхвърля жалбата му за отмяна на член 1 от спорното решение. GSK твърди, че Първоинстанционният съд неправилно тълкува член 81, параграф 1 ЕО, като приема, че споразумението има антиконкурентен резултат.

48 От друга страна, според GSK Първоинстанционният съд правилно постановява, че направеният от Комисията анализ на ограничителната цел на споразумението с оглед на член 81, параграф 1 ЕО е опорочен поради неотчитането на релевантния правен и икономически контекст. GSK твърди обаче, че Първоинстанционният съд е трябвало да установи същата непълнота, когато е разглеждал анализа на резултата от посоченото споразумение.

49 Според GSK Първоинстанционният съд е трябвало да установи, че споразумението не можело да има за резултат ограничаването на конкуренцията, по такъв начин че да намали благосъстоянието на потребителите.

50 В писмените си отговори на жалбата на GSK Комисията, Aseprofar и EAEPC оспорват всички изложени от GSK доводи. Те считат, че с обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно достига до извода за наличието на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО.

51 Заключавайки по този начин, че правното основание, свързано с член 81, параграф 1 ЕО, на което се позовава GSK, трябва да бъде отхвърлено, те същевременно считат, че Първоинстанционният съд допуска различни грешки при прилагане на правото в преценката си относно антиконкурентната цел на споразумението. Те твърдят, че анализът на правния и икономически контекст в съответствие с принципите, изведени от практиката на Съда, трябвало да доведе Първоинстанционния съд до заключението, че споразумението е анти-

конкурентно с оглед на целта си. Тъй като според тях точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение все пак е основателна, те искат Съдът да замени мотивите в това отношение.

52 В писмения си отговор на жалбата на GSK Комисията по-специално твърди, че Първоинстанционният съд неправилно тълкува и прилага понятието „цел“, съдържащо се в член 81, параграф 1 ЕО.

53 Според Комисията, от една страна, Съдът и Първоинстанционният съд винаги са постановявали, че споразуменията, които имат за цел да ограничат паралелната търговия в рамките на Общността, целят да ограничат конкуренцията. От друга страна, в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не само установил правна норма, ограничаваща защитата на паралелната търговия, но и я приложил погрешно и непълно, без да изложи достатъчно мотиви. Комисията посочва, че в точки 117—122 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява, че паралелната търговия между държавите членки трябва да бъде защитена само „доколкото благоприятства, от една страна, развитието на търговията и от друга страна, засилването на конкуренцията“. Поради това Комисията упреква Първоинстанционния съд, че не взема предвид развитието на търговията, като излага съображенията си, че според неговото тълкуване засилването на конкуренцията изисква паралелната търговия да предостави на крайните потребители ползите от ефикасната конкуренция с оглед на доставките или цените, и че изобщо не разглежда ползите с оглед на доставките, които са резултат от паралелната търговия.

Съображения на Съда

54 След като Комисията, Aseprofar и EAEPC твърдят, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото в преценката си относно антиконкурентната цел на споразумението и искат Съдът да запази точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, като замени мотивите, техните доводи следва да бъдат разгледани преди тези, изложени от GSK в подкрепа на жалбата му.

55 На първо място, следва да се напомни, че антиконкурентните цел и резултат на дадено споразумение са не кумулативни, а алтернативни условия за преценка дали такова споразумение попада в обхвата на предвидената в член 81, параграф 1 ЕО забрана. Според постоянната съдебна практика след Решение от 30 юни 1966 г. по дело LTM (56/65, Recueil, стр. 337) обаче алтернативният характер на това условие, посочен със съюза „или“, води до необходимостта на първо място да се разгледа самата цел на споразумението, като се има предвид икономическият контекст, в който то трябва да се прилага. В случай обаче че анализът на съдържанието на споразумението не разкрива достатъчна степен на вредност по отношение на конкуренцията, тогава следва да се разгледа резултатът от него, а за да бъде забранено — да се изисква едновременно да са налице обстоятелства, установяващи, че всъщност конкуренцията е била в значителна степен или предотвратена, или ограничена, или нарушена. От съдебната практика следва и че не е необходимо да се разглеждат резултатите от дадено споразумение, след като е установена неговата антиконкурентна цел (вж. в този смисъл Решение от 4 юни 2009 г. по дело T-Mobile Netherlands и др., C-8/08, Сборник, стр. I-4529, точки 28 и 30).

56 На второ място, допълнително основание за приоритетното разглеждане на доводите относно антиконкурентната цел на споразумението спрямо доводите относно неговия антиконкурентен резултат е, че ако грешката при прилагане на правото, на която се позовават Комисията, Aseprofar и EAEPC, е доказана, жалбата на GSK срещу мотивите на обжалваното съдебно решение, които са свързани с антиконкурентния резултат от споразумението, би следвало да се отхвърли.

57 Следователно е уместно да се провери дали посочената в точки 41—46 от настоящото решение преценка на Първоинстанционния съд относно съществуването на антиконкурентна цел на споразумението е в съответствие с принципите, изведени от съдебната практика в тази област.

58 В това отношение следва да се подчертае, че според постоянната съдебна практика за да се прецени антиконкурентният характер на дадено споразумение, следва да се разгледат по-конкретно съдържанието на разпоредбите му, целите, които то се стреми да постигне, както и икономическият и правен контекст, в който то се вписва (вж. в този смисъл Решение от 8 ноември 1983 г. по дело IAZ International Belgium и др./Комисия, 96/82—102/82, 104/82, 105/82, 108/82 и 110/82, Recueil, стр. 3369, точка 25, както и Решение от 20 ноември 2008 г. по дело Beef Industry Development Society и Barry Brothers, C-209/07, Сборник, стр. I-8637, точки 16 и 21). Освен това макар намерението на страните да не

представлява необходим елемент за установяване на ограничителния характер на дадено споразумение, нищо не забранява на Комисията или на общностните юрисдикции да го вземат предвид (вж. в този смисъл Решение по дело IAZ International Belgium и др./Комисия, посочено по-горе, точки 23—25).

59 В областта на паралелната търговия Съдът вече е имал възможност да постанови, че по принцип споразуменията, насочени към забрана или ограничаване на посочената търговия, имат за цел да предотвратят конкуренцията (вж. в този смисъл Решение от 1 февруари 1978 г. по дело Miller International Schallplaten/Комисия, 19/77, Recueil, стр. 131, точки 7 и 18, както и Решение от 12 юли 1979 г. по дело BMW Belgium и др./Комисия, 32/78, 36/78—82/78, Recueil, стр. 2435, точки 20—28 и 31).

60 Както посочва генералният адвокат в точка 155 от заключението си, този принцип, според който дадено споразумение, което има за цел ограничаването на паралелната търговия, представлява „ограничаване на конкуренцията с оглед на целта“, се прилага във фармацевтичния сектор.

61 Впрочем в това отношение в рамките на прилагането на член 81 ЕО и по дело, свързано с фармацевтичния сектор, Съдът постановява, че дадено споразумение между производител и дистрибутор, насочено към възстановяване на националните разделения в търговията между държавите членки, може да противоречи с целта на Договора да се осъществи интеграция на националните пазари чрез създаване на единен пазар. Така Съдът многократно квалифицира споразуменията, целящи да разделят националните пазари по националните граници или да направят по-трудно взаимното им проникване, и по-специално споразуменията, които целят да забранят или да ограничат паралелния износ, като споразумения, целящи да ограничат конкуренцията по смисъла на посочения член от Договора (Решение от 16 септември 2008 г. по дело Sot. Lélos kai Sia и др., C-468/06—C-478/06, Сборник, стр. I-7139, точка 65 и цитираната съдебна практика).

62 Нито текстът на член 81, параграф 1 ЕО, нито съдебната практика позволяват да се подкрепи позицията на Първоинстанционния съд, съгласно която, макар да е прието, че споразумението, което цели да ограничи паралелната търговия, по принцип има за цел да ограничи конкуренцията, това е така, доколкото може да се предположи, че споразумението лишава крайните потребители от ползите на ефикасната конкуренция с оглед на доставките или цените.

63 От една страна, по никакъв начин не е видно от тази разпоредба, че само споразуменията, които лишават потребителите от определени ползи, биха могли да имат антиконкурентна цел. От друга страна, важно е да се подчертае, че Съдът е постановил, че подобно на другите свързани с конкуренцията норми на Договора, член 81 ЕО цели да защити не само интересите на конкурентите или на потребителите, но и структурата на пазара и по този начин самата конкуренция. Ето защо, да се установи наличието на антиконкурентна цел на дадено споразумение не може да зависи от това, крайните потребители да бъдат лишени от ползите на ефикасна конкуренция с оглед на доставките или цените (вж. по аналогия Решение по дело T-Mobile Netherlands и др., посочено по-горе, точки 38 и 39).

64 Следователно като поставя съществуването на антиконкурентна цел в зависимост от доказването, че споразумението съдържа неблагоприятни последици за крайните потребители, и като не заключава, че съществува такава цел по отношение на посоченото споразумение, Първоинстанционният съд допуска грешка при прилагане на правото.

65 Уместно е обаче да се напомни, че ако мотивите на решение на Първоинстанционния съд разкриват нарушение на общностното право, но неговият диспозитив изглежда обоснован поради други правни съображения, такова нарушение не може да доведе до отмяната на това решение (вж. в този смисъл Решение от 9 юни 1992 г. по дело Lestelle/Комисия, C-30/91 P, Recueil, стр. I-3755, точка 28, както и Решение от 12 ноември 1996 г. по дело Ojha/Комисия, C-294/95 P, Recueil, стр. I-5863, точка 52).

66 Такъв е настоящият случай. Всъщност достатъчно е да се посочи, че с точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд потвърждава член 1 от спорното решение, в който Комисията стига до извода, че споразумението нарушава член 81, параграф 1 ЕО. Поради това точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение не следва да се отменя.

67 Предвид всички изложени по-горе съображения жалбата на GSK следва да се отхвърли като неоснователна, доколкото цели да установи, че споразумението е съвместимо с член 81, параграф 1 ЕО.

По правните основания, свързани с член 81, параграф 3 ЕО, на които се позовават Комисията, EAEPC, Aseprofar и Република Полша

68 Както в жалбата си, така и в писмения си отговор Комисията се позовава на няколко правни основания, свързани с член 81, параграф 3 ЕО. Някои правни основания и някои части от тях са аналогични на правните основания, на които се позовават EAEPC и/или Aseprofar в своите жалби, както и Република Полша в писменото си становище при встъпване. Освен това Комисията и EAEPC сочат собствени правни основания, свързани с член 81, параграф 3 ЕО.

По правното основание на Комисията, изведено от изопачаване на правния и икономически контекст, в който се вписва споразумението

69 Комисията препраща към доводите си относно член 81, параграф 1 ЕО, с които критикува обжалваното съдебно решение в частта относно взетия предвид от Първоинстанционния съд правен и икономически контекст, а именно точки 122 и 124—137 от обжалваното съдебно решение. Тя твърди, че параграф 3 от същия член е приложен неправилно въз основа на неверни специфични за фармацевтичния сектор обстоятелства.

70 Комисията допълва, че в точка 104 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че едновременното съществуване на различни държавни правни уредби в сектора на лекарствените продукти може да наруши конкуренцията. Посочено единствено като възможност съгласно тази точка, това ставало факт в точка 276 от същото съдебно решение, в която Първоинстанционният съд приема, че конкуренцията е нарушена поради наличието на държавни правни уредби.

71 GSK посочва, че е отговорило на този въпрос в рамките на анализа си на правното основание, свързано с член 81, параграф 1 ЕО.

72 На първо място, следва да се констатира, че в точка 122 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се основава на положение, при което ползата, която паралелната търговия включва с оглед на цените, няма да има отражение върху крайните потребители, като се позовава на хипотетично, а не на реално състояние на нещата, което не може да представлява изопачаване на правния и икономически контекст, взет предвид по настоящите дела.

73 На следващо място, тълкуването на точки 124—137 от обжалваното съдебно решение, които се отнасят до този контекст, не показва, че Първоинстанционният съд го е изопачил. В тях Първоинстанционният съд очертава основните характеристики на този контекст, които при това са възпроизведени в спорното решение.

74 На последно място, в точка 104 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че едновременното съществуване на различни държавни правни уредби може да наруши конкуренцията, когато е разгледано дали това едновременно съществуване прави член 81, параграф 1 ЕО неприложим. В точка 105 от същото съдебно решение Първоинстанционният съд установява, че посочената разпоредба е неприложима единствено когато по отношение на сектора, в който разглежданото споразумение действа, се прилага правна уредба, изключваща възможността конкуренцията да бъде предотвратена, нарушена или ограничена от това споразумение.

75 На този етап от обосновката Първоинстанционният съд не трябва да установява дали въпросните правни уредби действително нарушават конкуренцията или не, противно на това, което впоследствие той установява в точка 276 от обжалваното съдебно решение. Следователно в това отношение не е налице противоречие в мотивите.

76 Следователно правното основание на Комисията трябва да се отхвърли като неоснователно.

По правните основания на Комисията, EAEPC, Aseprofar и Република Полша, изведени от неправилно приложено възлагане на тежестта на доказване, на необходимото равнище на доказване, както и на понятието „развитие на техническия прогрес“

77 Правното основание на Комисията, изведено от неправилно приложено възлагане на тежестта на доказване, на необходимото равнище на доказване, както и на понятието „развитие на техническия прогрес“, е съставено от пет части, съдържанието на някои от които е аналогично на съдържанието на правните основания, на които се позовават EAEPC, Aseprofar и Република Полша.

— По първата част от правното основание на Комисията

78 Комисията твърди, че Първоинстанционният съд е приложил неправилно съдебната практика относно възлагането на тежестта на доказване и необходимото равнище на доказване в рамките на член 81, параграф 3 ЕО. Тя критикува точка 242 от обжалваното съдебно решение, както и точки 269 и 303 от него, които препращали към съдебната практика, критериите и принципите, приложими за контрола на концентрациите. Ето защо не съществувала никаква аналогия между разглеждането на антиконкурентния резултат от дадена концентрация и разглеждането на прилагането на член 81, параграф 3 ЕО.

79 За разлика от делата за концентрации, при които според Комисията нотифициращите страни не носят никаква особена тежест на доказване, от установената съдебна практика следвало, че в контекста на посочената разпоредба заинтересованите предприятия трябвало да представят на Комисията доказателства, които могат да установят, че споразумението отговаря на поставените от тази разпоредба условия. В подкрепа на своето изложение Комисията се позовава на Решение от 13 юли 1966 г. по дело Consten и Grundig/Комисия (56/64 и 58/64, Recueil, стр. 429), както и на Решение от 17 септември 1985 г. по дело Ford-Werke и Ford of Europe/Комисия (25/84 и 26/84, Recueil, стр. 2725).

80 В отговор, за да докаже, че Първоинстанционният съд не е нарушил приложимите правила в областта на тежестта на доказване, GSK се основава на Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 79), както и на Определение от 28 септември 2006 г. по дело Unilever Bestfoods/Комисия (C-552/03 P, Recueil, стр. I-9091, точка 102). Според GSK Първоинстанционният съд само на два пъти се позовава на приложимото за концентрациите правило, от една страна, главно, за да опише контрола на Първоинстанционния съд върху анализа, направен от Комисията съгласно член 81, параграф 3 ЕО, и от друга страна, евентуално за да посочи, че когато предприятието е представило доказателства, Комисията следва да извърши прогнозен анализ.

81 Първоинстанционният съд само заключил, че Комисията не възприела сериозно доводите на GSK, макар да е трябвало да го направи. GSK подчертава, че Първоинстанционният съд се е позовал и на Решение от 28 февруари 2002 г. по дело Compagnie générale maritime и др./Комисия (T-86/95, Recueil, стр. II-1011), както и на Решение от 23 октомври 2003 г. по дело Van den Bergh Foods/Комисия (T-65/98, Recueil, стр. II-4653), които се отнасят до член 81, параграф 3 ЕО. Когато предприятието е доказало, че условията на тази разпоредба могат основателно да се приложат, като е изложило релевантни, надеждни и правдоподобни доводи, Комисията била длъжна да отхвърли същите.

82 Важно е да се отбележи, от една страна, че в точки 233—236 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е припомнил съдебната практика, принципите и критериите, които уреждат тежестта и необходимото равнище на доказване в областта на искането за освобождаване от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО. Първоинстанционният съд правилно подчертава, че лицето, което се позовава на тази разпоредба, трябва да докаже с убедителни доводи и доказателства, че са изпълнени изискванията, за да се ползва освобождаване от забраната на картелите (вж. в този смисъл Решение от 11 юли 1985 г. по дело Remia и др./Комисия, 42/84, Recueil, стр. 2545, точка 45).

83 Следователно тежестта на доказване се носи от предприятието, което иска да се ползва от освобождаване от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО. Фактическите обстоятелства обаче, на които се позовава посоченото предприятие, могат да бъдат такива, че да задължат другата страна да даде обяснение или обосновка, при липсата на които може да се заключи, че тежестта

на доказване е удовлетворена (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 279).

84 От друга страна, в точки 240, 241, 243 и 244 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд припомня принципите и критериите, които уреждат неговия контрол върху решението на Комисията, взето по искане за освобождаване от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО. Първоинстанционният съд правилно посочва, че когато е сезиран с искане за отмяна на такова решение, той извършва ограничен контрол по същество.

85 Такова указание е в пълно съответствие с принципа, съгласно който контролът, който общностните юрисдикции упражняват върху комплексните икономически преценки, направени от Комисията, се свежда по необходимост до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, както и дали фактите са установени точно, дали не е налице явна грешка в преценката на фактите или злоупотреба с власт (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, по-горе, точка 279).

86 Първоинстанционният съд допълва също, че той няма за задача да замести със своята икономическа преценка преценката на издаващия решението, върху чиято законосъобразност трябва да осъществи контрол.

87 Направените от Първоинстанционния съд напомняния не съдържат грешка при прилагане на правото и не позволяват да се заключи, че позоваванията на съдебната практика по делата за концентрации в точка 242 от обжалваното съдебно решение, както и текстът на точки 269 и 303 от същото съдебно решение могат да доведат до промяна при възлагането на тежестта на доказване, както и на необходимото равнище на доказване в рамките на член 81, параграф 3 ЕО.

88 Следователно първата част от правното основание, на което се позовава Комисията в това отношение, трябва да бъде отхвърлена.

— По втората част от правното основание на Комисията

89 Комисията критикува точки 249 и 252 от обжалваното съдебно решение и твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че е достатъчно предприятието, което желае да получи освобождаване от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО, да докаже, че има вероятност да настъпи подобрение на ефективността.

90 Този критерий обаче бил погрешен с оглед практиката на Съда. Комисията се позовава по-конкретно на Решение на Съда по дело Consten и Grundig/Комисия, посочено по-горе, както и на Решение на Първоинстанционния съд по дело Compagnie générale maritime и др./Комисия, посочено по-горе, и на Решение на Първоинстанционния съд по дело Van den Bergh Foods/Комисия, посочено по-горе, в подкрепа на това, че нотифициращата страна следва да установи, че от ограничаването на конкуренцията произтичат значителни обективни ползи.

91 В отговор GSK изтъква, че посочените от Комисията дела са свързани с картели и паралелна търговия в сектори, различни от фармацевтичния, в които съответните мерки не са породили присъщо подобрение на ефективността, а предприятията не са представили достоверни доводи относно съществуването на такова подобрение. Освен това подходът на Първоинстанционния съд отразявал практиката при вземане на решения от Комисията по предходни дела, по които същата признавала, че дадено споразумение може да породи ползи (Решение 2004/841/ЕО на Комисията от 7 април 2004 година относно производство по член 81 от Договора за ЕО във връзка с дело COMP/A.38284/D2 — Дружество Air France/Alitalia Linee Aeree Italiane SpA (ОВ L 362, стр. 17), може да доведе до подобрение на ефективността (Решение 2004/207/ЕО на Комисията от 16 юли 2003 година относно производство по член 81 от Договора за ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИО (дело COMP/38.369 — T-Mobile Deustchland/O2 Germany: рамково споразумение за разпределението на мрежи (ОВ L 75, 2004 г., стр. 32) или че ползите от него […] са очевидни (Решение 2003/778/ЕО на Комисията от 23 юли 2003 година относно производство по член 81 от Договора за ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИО (COMP/C.2-37.398 — Централизирана продажба на търговските права върху Шампионска лига на УЕФА (ОВ L 291, стр. 25).

92 Следва да се посочи, че в точка 247 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно напомня, че за да бъде освободено от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО, дадено споразумение трябва да допринася за подобряване на производството или разпространението на стоки или за развитието на техническия или икономическия прогрес. Този принос се отъждествява не с всички ползи, които участващите в това споразумение предприятия извличат от него относно тяхната дейност, а със значителни обективни ползи, които могат да компенсират неблагоприятните последици, произтичащи от него за конкуренцията (вж. в този смисъл Решение по дело Consten и Grundig/Комисия, посочено по-горе, стр. 502 и 503).

93 Както генералният адвокат подчертава в точка 193 от заключението си, освобождаването от забраната на картелите, предоставено за определен период, може да изисква прогнозен анализ на конкретното проявление на ползите, породени от споразумението, и за да предположи, че споразумението съдържа такива ползи, е достатъчно въз основа на доказателствата, с които разполага, Комисията да достигне до убеждението, че вероятността от конкретно проявление на значими обективни ползи е достатъчна.

94 Следователно Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото в точка 249 от обжалваното съдебно решение, като е приел, че подходът на Комисията може да предполага преценка дали с оглед на фактическите доводи или представените доказателства изглежда по-вероятно или споразумението да позволи получаването на значителни обективни ползи, или това да не е така.

95 Освен това Първоинстанционният съд не допуска грешка при прилагане на правото в точка 252 от обжалваното съдебно решение, като посочва, че следва да се определи дали Комисията е могла да заключи, че доводите и доказателствата на GSK, чието разглеждане предполага прогнозен анализ, не доказват с достатъчна степен на вероятност, че член 4 от споразумението трябва да позволи получаването на значителна обективна полза, която може да компенсира неблагоприятните последици, които споразумението има за конкуренцията, като благоприятства иновациите.

96 Следователно втората част от правното основание на Комисията трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

— По третата част от правното основание на Комисията и второто правно основание на ЕАЕРС

97 Комисията критикува точки 276 и 301, като и точки 162—169 и 281—293 от обжалваното съдебно решение. Тя твърди, че Първоинстанционният съд приложил неправилно член 81, параграф 3 ЕО, като приел, че структурното естество на ценовите разлики води до засилване на тежестта на доказване и прави ненужно разглеждането на обхвата на евентуалното подобрение на ефективността. Според Комисията Първоинстанционният съд наложил спрямо нея високи изисквания при разглеждането на доводите на GSK, поради това че положението, срещу което е изправено това дружество, било структурно.

98 Комисията по-конкретно подчертава, че — както твърди Първоинстанционният съд в точка 284 от обжалваното съдебно решение — ако явлението е структурно само поради съществуването в различните държави членки на различни цени за един и същ лекарствен продукт, тогава всяко явление е структурно, доколкото твърде рядко се намира потребителска стока, чиято цена да е една и съща в цялата Общност. Според нея проблемите във фармацевтичния сектор не са в по-голяма степен структурни, отколкото тези в другите сектори, и тя никога не е считала, че валутните колебания са единствено важен фактор, който засилва друг структурен проблем. Накрая, противно на приетото от Първоинстанционния съд обхватът на задълженията на Комисията, що се отнася до преценката на доказателствата, не можел да зависи от контекста на правната уредба. В това отношение съществувало противоречие в мотивите на обжалваното съдебно решение, доколкото в точка 192 от същото Първоинстанционният съд освен това приел, че „щом като правният и икономически контекст, в който упражняват дейност предприятията, допринася за ограничаване на конкуренцията, не може да се приеме, че като предотвратяват или ограничават конкуренцията, която този контекст оставя да съществува или поражда, тези предприятия нарушават на свой ред правилата в областта на конкуренцията“.

99 GSK напомня проучванията, които според него обясняват причините, поради които изследователската и развойна дейност в областта на фармацевтиката може да бъде финансирана само от текущи приходи. GSK подчертава точките от обжалваното съдебно решение, в които Първоинстанционният съд е възпроизвел изводите на Комисията, преценени като неподкрепени с доводи, фрагментарни и сбити.

100 От своя страна ЕАЕРС критикува обжалваното съдебно решение, поради това че GSK следвало да докаже изпълнението на всички условия за прилагането на член 81, параграф 3 ЕО и недостатъчност на общите съображения, на които се позовава това предприятие. Комисията не следвало да възприема като значителни обективни ползи развитието на иновациите само въз основа на тези общи съображения. ЕАЕРС критикува по-конкретно точка 236 от обжалваното съдебно решение, поради това че Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, на което се позовава Първоинстанционният съд, не предполага прилагане на правилото за освобождаване от тежестта на доказване. Приложимата за член 81, параграф 3 ЕО тежест на доказване се прехвърляла върху Комисията само ако са били представени определени доказателства под формата на презумпция. Общите доводи, дори свързани с правния и икономически контекст на фармацевтичния сектор, не можели да съдържат такива презумпции.

101 В отговор GSK твърди, че Първоинстанционният съд правилно е изисквал от Комисията да разгледа правния и икономически контекст, който служи за основа на доводите и доказателствата на GSK. Представените от него доказателства не били общи и неточни, а напротив, подчертавали основния правен и икономически контекст, който трябвало да бъде взет предвид, за да може анализът да има смисъл. Накрая, Първоинстанционният съд приложил правилата в областта на тежестта на доказване, като поискал от Комисията да разгледа достатъчно задълбочено фактическите и правните обстоятелства, които са ѝ представени от GSK. Доказателствата на GSK били достатъчни да се установи, че споразумението можело да се ползва от освобождаването от забраната на картелите.

102 Следва да се напомни, че разглеждането на дадено споразумение, за да се определи дали то допринася за подобряване на производството или разпространението на стоки или за развитието на техническия или икономическия прогрес и дали посоченото споразумение води до значителни обективни ползи, трябва да бъде направено с оглед на фактическите доводи и доказателствата, представени в рамките на искането за освобождаване от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО.

103 Такова разглеждане може да изисква да се вземат предвид характеристиките и евентуалните особености на засегнатия от споразумението сектор, ако тези характеристики и особености са от решаващо значение за резултата от разглеждането. Важно е да се допълни, че подобно взимане предвид не означава, че тежестта на доказване е обърната, а гарантира само, че разглеждането на

искането за освобождаване от забраната на картелите ще бъде направено с оглед на фактическите доводи и подходящите доказателства, представени от лицето, подало искането.

104 Следователно като приема по същество в точки 276 и 303 от обжалваното съдебно решение, че Комисията неправилно е пропуснала да вземе предвид определени обстоятелства, подчертани от GSK в искането му, сред които по-конкретно структурните особености на разглеждания фармацевтичен сектор, и че такъв пропуск представлява недостатък при разглеждането на направеното от GSK искане за освобождаване от забраната на картелите, Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото в това отношение.

105 Освен това относно недостатъчното мотивиране, на което Комисията се позовава по отношение на точка 292 от обжалваното съдебно решение, която се отнася до отклоненията в цената и промените на обменните курсове, посочената институция твърди, че в споменатата точка е невъзможно да се определи на коя част от нейното Съобщение COM(1998) 588 окончателен от 25 ноември 1999 година относно единния пазар на фармацевтични продукти е направено позоваване. Достатъчно е обаче да се разгледа съдържанието на посоченото съобщение, резюмирано от Първоинстанционния съд в точка 264 от обжалваното съдебно решение, което Комисията не оспорва, за да се установят двете точки от това съобщение, свързани с отклоненията в цената и промените на обменните курсове, на които Първоинстанционният съд се позовава.

106 Следователно третата част от правното основание на Комисията и второто правно основание на ЕАЕРС трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

— По четвъртата част от правното основание на Комисията

107 Комисията критикува точки 292 и 293 от обжалваното съдебно решение. В тях Първоинстанционният съд приел, че валутните колебания могат да обосноват ограничаването на конкуренцията, което представлявало неправилно прилагане на член 81, параграф 3 ЕО.

108 Общностното законодателство не позволявало на предприятията да се позовават на последиците от валутните колебания като обяснение за пречките за паралелна търговия.

109 Следва да се посочи, че в критикуваните точки от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не е приел, че ограничаващо конкуренцията споразумение, което има за цел да компенсира валутни колебания, може да бъде освободено от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО.

110 В посочените точки Първоинстанционният съд само установява:

„292 [С]ледва да се отбележи, че паралелната търговия е явление, което може да продължи след изтичането на краткия период, възприет от Комисията, не само поради трайния характер на отклоненията в цената, които го позволяват, но и поради цикличния характер в промените на обменните курсове, доколкото все още съществуват. Комисията се съгласява с това в своето Съобщение COM(1998) 588 окончателен […]. В защитата си тя признава и че валутните колебания остават реалност, що се отнася до държавите членки, които през 1999 г. не са преминали към третия етап на [Икономическия и паричен съюз], сред които именно е Обединеното кралство.

293 В този контекст представената от GSK извадка от данни показва определена тенденция. Питането на Комисията, съдържащо се в съображение 168 от [спорното решение] относно обстоятелството, че предоставените от GSK данни във връзка с неговите брутни загуби на приходи през 1998 г., можело да бъде надценено, не поставя под въпрос този извод. Всъщност данните, предоставени в тази връзка на 14 декември 1998 г. и на 14 февруари 2000 г., остават по-високи от тези за предходните две години, както е видно от съображение 67 от [спорното решение]. Освен това обяснението на GSK, че по-рано предоставените в тази връзка данни на 28 юли 1998 г. били разчетни, докато данните, предоставени през февруари 2000 г., били действителни и се обяснявали с обстоятелството, че [споразумението] е [прилагано] между пролетта и есента на 1998 г., както това е видно от съображения 19, 23, 26, 64, 67 и 168 от [спорното решение], е достатъчно достоверно, за да бъде сериозно разгледано.“

111 Следователно четвъртата част от правното основание на Комисията трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

— По петата част от правното основание на Комисията, подкрепена от Република Полша, и първата част от второто правно основание на Aseprofar

112 Комисията критикува точки 255, 269, 274, 281, 297 и 300 от обжалваното съдебно решение. Тя счита, че в посоченото съдебно решение се прилагала неправилно причинно-следствената връзка, необходима за привеждането в действие на член 81, параграф 3 ЕО, като се приема, че ограничаването на конкуренцията допринася за развитието на техническия прогрес, при положение че нарастването на приходите ползва производителя, а не търговеца на едро. В това отношение Комисията подчертава, че следва да се определи дали ограничението допринася действително за техническия прогрес, а не дали в резултат от него е налице нарастване на приходите, което може, ако предприятията желаят това, да бъде инвестирано в изследователска и развойна дейност. Не било достатъчно част от увеличените приходи да се отдели за разходи за изследователска и развойна дейност и да ползва производителите, а не посредниците. Комисията допълва, че противно на възприетата позиция в Решение от 27 януари 1987 г. по дело Verband der Sachversicherer/Комисия (45/85, Recueil, стр. 405) в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приел, че е достатъчно част от увеличените приходи да се отдели за разходи за изследователска и развойна дейност, за да бъде изпълнено това условие. Тя счита, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че условието за подобряването на разпространението на стоки или за развитието на техническия прогрес може да бъде изпълнено при липсата на каквато и да е конкретна връзка между ограничението на конкуренцията и твърдяната полза.

113 GSK отговаря, като очертава връзката между печалбата и инвестирането в областта на изследователската и развойна дейност. Тази връзка трябвало да бъде анализирана с оглед глобални количествени проучвания по-скоро за дълъг период от време, отколкото за период от няколко месеца.

114 Aseprofar се позовава също на грешка от страна на Първоинстанционния съд в това отношение. Обосновката на GSK, че паралелната търговия намалява печалбата му, и следователно разходите му за изследователската и развойна дейност и в резултат на това неговите иновации, била хипотетична и обща до

степен, в която можела да се отнася за всяко ограничение на конкуренцията независимо от сектора, стига в него активно да се провежда изследователската и развойна дейност. Обосновката, основана на твърдяната причинно-следствена връзка между паралелната търговия и иновациите, била погрешна.

115 В подкрепа на отговора си GSK очертава начина на финансиране на изследователската дейност от фармацевтичните дружества. То обяснява също, че пациентите, които пребивават в Обединеното кралство, не извличат полза от паралелната търговия на лекарствени продукти. Aseprofar предлагала опростена и изопачена версия на неговата позиция. Проблемът бил, че Комисията не положила усилия да разгледа дали споразумението съдържа „оценими обективни ползи“. GSK счита, че фактическите твърдения на Aseprofar са недопустими и във всеки случай неоснователни. Първоинстанционният съд се задоволил да отбележи, че доводите на GSK заслужавали да бъдат проучени.

116 Важно е да се отбележи, че в точки 255 и 270—274 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд само е представил съответно по какъв начин са били подредени доводите на GSK и какви са били доводите относно свързаното с паралелната търговия намаляване на ефективността.

117 Освен това в точка 269 от посоченото съдебно решение чрез препращане към точка 242 от него Първоинстанционният съд напомня обхвата на своя контрол върху направената от Комисията преценка.

118 В точки 281, 297 и 303 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд последователно приема, че Комисията не е взела предвид всички относими доказателства, представени от GSK относно свързаното с паралелната търговия намаляване на ефективността и подобрението на ефективността в резултат на член 4 от споразумението, преди да заключи, че спорното решение е опорочено поради липсата на разглеждане.

119 От тези различни доказателства обаче не следва, че в това отношение е допусната каквато и да е грешка при прилагане на правото. Изобщо не могат да бъдат надлежно доказани изопачаването на доводите на GSK и грешката при прилагане на правото относно обхвата на контрола на Първоинстанционния съд върху преценката на Комисията.

120 Следва да се допълни, че противно на твърдяното от Комисията, от Решение по дело Verband der Sachversicherer/Комисия, посочено по-горе, не следва, че съществуването на значителна обективна полза предполага по необходимост всички допълнителни финансови средства да се инвестират в изследователска и развойна дейност.

121 Следователно петата част от правното основание на Комисията и първата част от второто правно основание на Aseprofar трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По правните основания на Комисията и ЕАЕРС относно изопачаването на съдържанието на спорното решение, както и по правното основание на Комисията относно възможността за позоваване на минали събития

122 От една страна, Комисията твърди, че Първоинстанционният съд е изопачил съдържанието на решението, като е приел, че тя е разгледала подобрението на ефективността само в едно съображение от спорното решение. От друга страна, Комисията счита, че Първоинстанционният съд е приложил неправилно член 81, параграф 3 ЕО, като е приел, че тя не е имала право да се позовава на минали събития, за да направи прогнозен анализ.

123 Комисията критикува точка 261 от обжалваното съдебно решение, в която Първоинстанционният съд приема, че тя не е счела за необходимо да разгледа подробно дали е доказано, че член 4 от споразумението води до подобрение на ефективността, а този въпрос бил засегнат еднократно в точка 156 от мотивите на спорното решение. Комисията оспорва и точки 299 и сл. от същото съдебно решение, в които Първоинстанционният съд е приел, че тя не може да прецени по

безапелационен и неподкрепен с доводи начин, че представените от GSK фактически доводи и доказателства следвало да се считат за хипотетични.

124 Комисията подчертава, че в спорното решение е разгледала подобрението на ефективността, и посочва, че е дала описание на минали събития, които доказват, че паралелната търговия няма очевидна връзка с бюджетите за изследователска и развойна дейност. Правилно Комисията се основала на обстоятелства, настъпили в миналото, както и на данни за съответните години след спорното решение, противно на позицията на Първоинстанционния съд по този въпрос.

125 GSK счита, че — изправен пред решение, в което Комисията отказва да вземе предвид сериозните и правдоподобни доводи на GSK в справедлив и мотивиран отговор — като отменя спорното решение в това отношение, Първоинстанционният не действал неуместно и със сигурност не допускал съдебна грешка.

126 Според ЕАЕРС Първоинстанционният съд изкуствено разделил доводите на GSK на две части. Противно на преценката на Първоинстанционният съд в точка 255 от спорното съдебно решение, доводът на GSK, който има за цел да докаже, че паралелната търговия води до намаляване на ефективността, а член 4 от споразумението води до подобрение на ефективността, не следвало да бъде разделян по този начин на две части. Първоинстанционният съд нямал основания да твърди в точка 261 от същото съдебно решение, че Комисията не е разгледала подробно втората част от довода на GSK относно член 4.

127 GSK изтъква, че този довод на ЕАЕРС не е нито уместен, нито релевантен. Този довод бил формалистичен, тъй като в точка 262 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приел, че „разгледаното от Комисията свързано с паралелната търговия намаляване на ефективността, обхвата на това намаляване и свързаното с член 4 от [споразумението] подобрение на ефективността не можели да се считат за достатъчни да подкрепят изводите, до които Комисията е достигнала по тези въпроси“. Във всеки случай спорното решение било отменено не поради структурата на доводите, а поради недостатъчно разглеждане от страна на Комисията. GSK допълва, че доводите му винаги са се съсредоточавали в две насоки, а именно че паралелната търговия се

изразява в намаляване на ефективността и че член 4 от споразумението води до подобрение на ефективността, а Първоинстанционният съд правилно разграничил тези два аспекта в доводите му.

128 От една страна, следва да се констатира, че — в рамките на упражнявания от Първоинстанционния съд контрол върху начина, по който Комисията е разгледала фактическите доводи и доказателствата, представени от GSK, за да докаже съществуването на значителна обективна полза — в точки 263—268 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е анализирал, на първо място, релевантността на тези доводи и доказателства. На второ място, в точки 269—280 от това съдебно решение той е засегнал въпроса за съществуването на намаляване на ефективността, свързано с паралелната търговия, преди да разгледа, на трето място, в точки 281—293 от посоченото съдебно решение обхвата на това намаляване на ефективността. Накрая, на четвърто и последно място, подобрението на ефективността, свързано с член 4 от споразумението, е разгледано в точки 294—303 от същото съдебно решение.

129 Това четириетапно разглеждане преди претеглянето в точки 304—307 от обжалваното съдебно решение на значителната обективна полза, установена при ограничаването на конкуренцията, с неблагоприятните последици, които същото това ограничаване поражда във връзка с нея, явно има за цел за нуждите на настоящите дела да определи дали Комисията е могла основателно да направи извод за липсата на значителна обективна полза, след което да отхвърли освобождаването от забраната на картелите съгласно член 81, параграф 3 ЕО.

130 По този начин Първоинстанционният съд е упражнил контрол, който има за цел да определи дали Комисията не е допуснала явна грешка в преценката и се установява, че при упражняването на този контрол не е допусната никаква грешка при прилагане на правото.

131 Поради това в точка 261 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е могъл да приеме, че Комисията основно е разгледала дали паралелната търговия води до намаляване на ефективността при конкуренцията, и че не е счела за необходимо да разгледа подробно дали при нея член 4 от споразумението води до подобрение на ефективността. В резултат на това в точка 262 от същото съдебно решение Първоинстанционният съд е заключил, че направеното от Комисията разглеждане не е било достатъчно.

132 От друга страна, относно вземането предвид на минали събития е достатъчно да се констатира, както генералният адвокат е посочил в точка 247 от заключението си, че Първоинстанционният съд не изключва Комисията да може да се основе на такива събития, противно на твърденията на тази институция.

133 Следователно посочените в това отношение правни основания на Комисията и на ЕАЕРС трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По правните основания на ЕАЕРС, изведени от грешки в тълкуването

134 ЕАЕРС твърди, че Първоинстанционният съд неправилно е тълкувал или е пропуснал да тълкува фактите. В това отношение ЕАЕРС отправя критика по-конкретно срещу точки 275 и 277 от обжалваното съдебно решение. Тя отбелязва, че Комисията е анализирала конкретните доводи на GSK и правилно е преценила, че то не е доказало в достатъчна степен причинно-следствената връзка между намаляването на паралелната търговия в резултат на включването на член 4 от споразумението и увеличаването на иновациите в резултат на нарастването на разходите за изследователска и развойна дейност. От проучване II на Frontier Economics, представено от GSK, било видно, че „никога не се е твърдяло, че паралелната търговия е основният фактор в областта на изследователската и развойна дейност“. Първоинстанционният съд основал преценката си на неточни факти, а именно на това, че краен потребител в сектора на медицината бил единствено пациентът, без да вземе предвид факта, че националната система за здравеопазване също трябвало да се счита за такъв краен потребител.

135 По същество GSK отговаря, че основният елемент в обосновката на Първоинстанционният съд се основава на обстоятелството, че независимо от ограничителните последици, които били осезаеми, същите не се проявявали незабавно и със сигурност не можели да бъдат презюмирани предвид правната уредба във фармацевтичния сектор.

136 Както посочва генералният адвокат в точка 280 от заключението си, следва да се констатира, че от обжалваното съдебно решение, и по-конкретно от точка 277 от него, не е видно, че от проучване II на Frontier Economics Първоинстанционният съд извежда съществуването на пряка връзка между паралелната търговия и разходите за изследователска и развойна дейност.

137 Освен това по-конкретно от точка 275 от обжалваното съдебно решение не е видно, че Първоинстанционният съд е изопачил спорното решение, като е приел, че Комисията не е извършила обстойно разглеждане на фактическите доводи и доказателствата, представени от GSK.

138 Както вече е установено в точка 130 от настоящото решение, Първоинстанционният съд е упражнил контрол, който има за цел да определи дали Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, и се установява, че при упражняването на такъв контрол не е допусната каквато и да е грешка при прилагане на правото.

139 Следователно правните основания на ЕАЕРС, изведени от грешки в тълкуването, трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По правните основания на Комисията и на Aseprofar, изведени от неправилно тълкуване на обхвата на приложимия съдебен контрол

140 Комисията разделя правното си основание на две части, като съдържанието на втората част е по същество аналогично на едно от правните основания, на които се позовава Aseprofar.

141 Относно първата част от правното основание на Комисията, последната твърди, че с обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не установява никаква непълнота на мотивите, нито явна грешка в преценката, а създава нова категория грешка, която подлежи на контрол, а именно „липсата на сериозно разглеждане“, която била непозната на съдебната практика, свързана със съдебния контрол в рамките на член 81, параграф 3 ЕО. Комисията препраща към точки 269, 277, 281, 286 и 313 от обжалваното съдебно решение. Според нея Съдът никога не е прилагал мотива за „липса на сериозно разглеждане“ и Първоинстанционният съд не е доказал наличието на явна грешка в преценката. Правилно определени, тежестта и обхватът на доказване трябвало да накарат Първоинстанционния съд да отхвърли жалбата или поне да обясни къде е била допусната явна грешка в преценката.

142 GSK отговаря, че Първоинстанционният съд упреква Комисията, че не е извършила никаква преценка на неговите подробни и сериозни доводи, което не променяло естеството на съдебния контрол, който той трябвало да извърши. Обстоятелството, че посочените доводи не са „преценени“, попадало в обхвата на контрол на явната грешка в преценката.

143 Относно втората част от нейното правно основание Комисията твърди, както Aseprofar в рамките на посоченото от него правно основание, че Първоинстанционният съд е превишил точния обхват на съдебния контрол, като е заменил икономическата преценка на Комисията със своята собствена преценка, противно на напомненото от него в точка 243 от обжалваното съдебно решение. Комисията критикува специално точка 278 от обжалваното съдебно решение, в която Първоинстанционният съд е приел, че тя „[…] пренебрегва доводите на GSK, че размерът на печалбата му следва да се постави в по-умерени граници предвид начина на осчетоводяването ѝ“. Такова мотивиране било толкова кратко, че било невъзможно да се установи какво има предвид Първоинстанционният съд.

144 Aseprofar допълва, че Първоинстанционният съд е трябвало да провери наличието на явна грешка в преценката, вместо да изрази становище, различно от това на Комисията, и вместо да замени преценката на Комисията със своята преценка.

145 Поради същите основания като тези, на които се позовава по отношение на първата част от правното основание на Комисията, GSK оспорва факта, че осъщественият от Първоинстанционният съд контрол е могъл да доведе до замяна на преценката на Комисията с тази на Първоинстанционния съд.

146 Както вече бе напомнено в точка 85 от настоящото решение, общностните юрисдикции упражняват ограничен контрол върху комплексните икономически преценки, направени от Комисията. Посочените юрисдикции се ограничават в това отношение до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно, дали не е налице явна грешка в преценката или злоупотреба с власт.

147 Ето защо в рамките на такъв контрол Първоинстанционният съд може да провери дали Комисията е мотивирала в достатъчна степен спорното решение (вж. в този смисъл Решение по дело Remia и др./Комисия, посочено по-горе, точка 40, както и Решение от 28 май 1998 г. по дело Deere/Комисия, C-7/95 P, Recueil, стр. I-3111, точки 28 и 29).

148 Следователно Първоинстанционният съд е имал основание да провери мотивите на спорното решение, що се отнася до фактическите доводи и релевантните доказателства, представени от GSK в подкрепа на искането му за освобождаване от забраната на картелите.

149 Важно е освен това да се отбележи, че Първоинстанционният съд само е установил, че Комисията не е взела предвид всички фактически доводи и относими доказателства на GSK, и не е заменил мотивите на Комисията със своите мотиви за предоставянето на освобождаване от забраната на картелите.

150 Следователно правното основание на Комисията в неговите две части, както и правното основание на Aseprofar трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По правните основания на Комисията и на Aseprofar, изведени от непълнота на мотивите

151 Комисията твърди, че мотивите в точка 263 от обжалваното съдебно решение били непълни. Тази точка гласи:

„Следва да се посочи, че фактическите доводи на GSK и представените в тяхна подкрепа доказателства изглеждат релевантни, надеждни и правдоподобни с оглед на тяхното съдържание […], което от своя страна се потвърждава в няколко важни аспекта с документи, произхождащи от Комисията.“

152 Комисията уточнява, че точки 265 и 266 от обжалваното съдебно решение утежняват непълнотата на мотивите и подчертава в това отношение, че макар Първоинстанционният съд да е приел по-конкретно в точка 265, че съобщение COM(1998) 588 окончателен потвърждава „част от доводи[те] [на GSK] и икономическите анализи, съдържащи се в доказателствата, представени в тяхна подкрепа, като по този начин удостоверява тяхната надеждност и правдоподобност“, не било възможно да се определи кои от тези доказателства са действително потвърдени.

153 Комисията допълва, че преписката не съдържа никакво доказателство, което има за цел да установи, че GSK е възпрепятствано да увеличи бюджета си за изследователска и развойна дейност в съотношение, еквивалентно на много малката пропусната полза, причинена от паралелната на неговите продукти търговия.

154 В същия смисъл Aseprofar твърди по-конкретно, че Първоинстанционният съд не е обяснил причините, поради които главното съображение на Комисията било опорочено, а именно, че не била доказана причинно-следствена връзка между паралелната търговия и иновациите.

155 В това отношение изглежда в случая не е било нарушено задължението за мотивиране на Първоинстанционния съд по силата на член 36 и член 53, първа алинея от Статута на Съда (вж. Решение от 2 април 2009 г. по дело Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия, C-431/07 P, Сборник, стр. I-2665, точка 42).

156 Всъщност е важно да се подчертае, че в точки 255—259 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е възпроизвел различните фактически доводи и доказателства, представени от GSK. В точка 261 от същото съдебно решение той приема, че в спорното решение Комисията основно е разгледала дали е доказано, че паралелната търговия води до намаляване на ефективността, без да счете за необходимо да разгледа дали е доказано, и че от своя страна член 4 от споразумението води до подобрение на ефективността.

157 Първоинстанционният съд допълва в точка 262 от обжалваното съдебно решение, че с оглед релевантността на фактическите доводи и доказателствата на GSK разглеждането от страна на Комисията не може да се счита за достатъчно да се подкрепят изводите ѝ.

158 Както вече бе посочено в точка 128 от настоящото решение, след това съображение Първоинстанционният съд анализира релевантността на фактическите доводи и доказателствата на GSK, както и намаляването на ефективността, свързано с паралелната търговия, обхвата на това намаляване на ефективността, подобрението на ефективността, свързано с член 4 от споразумението, и претеглянето на тези различни аспекти.

159 Следователно изложените в това отношение правни основания на Комисията и на Aseprofar трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По правните основания на Комисията и на Aseprofar, свързани с другите условия за прилагане на член 81, параграф 3 ЕО

160 Комисията критикува точка 309 от обжалваното съдебно решение и счита, че то изобщо не съдържа мотиви относно условието, свързано с „абсолютно необходимия“ характер на ограничението.

161 Освен това Aseprofar твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал явна грешка в точки 235—240 от обжалваното съдебно решение, в които установява, че Комисията е съсредоточила своето разглеждане върху първото условие за прилагането на член 81, параграф 3 ЕО. Първоинстанционният съд не преценил дали е основателен направеният от Комисията анализ на доводите, според които значителна част от подобрението на ефективността щяла да се отрази върху потребителите, които по този начин можели да извлекат полза от него. Също така Първоинстанционният съд трябвало да разгледа дали Комисията е допуснала явна грешка, като заключила, че GSK не е доказало абсолютната необходимост от неговото ограничение за иновациите. Освен това противно на приетото от Първоинстанционния съд в точка 315 от обжалваното съдебно решение, Комисията не била длъжна да отхвърля доводите, които не са изложени от GSK, що се отнася до условието за липсата на съществено ограничение на конкуренцията.

162 GSK отговаря, че целта на съдебния контрол не е да се установи дали Комисията е трябвало да предостави освобождаване от забраната на картелите. Съгласно Регламент № 17 само Комисията била компетентна да направи тази преценка, поради което Първоинстанционният съд свързал анализа на условия от второ до четвърто за прилагането на член 81, параграф 3 ЕО с резултата от анализа на първото условие за прилагане. Първоинстанционният съд правилно заключил в точка 309 от обжалваното съдебно решение, че „от [спорното решение] и от разискванията е видно, че обобщените изводи, до които Комисията е достигнала във връзка със съществуването на отражение върху потребителя, абсолютно необходимия характер на член 4 от [споразумението] и липсата на елиминиране на конкуренцията, се основават на извода за наличието на подобрение на ефективността“, и в точка 310 от посоченото съдебно решение, че „доколкото последният [извод] е незаконосъобразен, тъй като се отнася до съществуването на принос за развитието на техническия прогрес, тези изводи на свой ред са недействителни“.

163 На първо място, Първоинстанционният съд няма за задача да замести със своята икономическа преценка преценката на издаващия решението, върху чиято законосъобразност трябва да осъществи контрол. Всъщност както вече бе напомнено в точка 85 от настоящото решение, общностните юрисдикции упражняват върху комплексните икономически преценки, направени от Комисията, ограничен контрол, който се свежда до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, както и дали фактите са установени точно, дали не е налице явна грешка в преценката на фактите или злоупотреба с власт.

164 В рамките на такъв контрол, когато Комисията не е посочила мотиви относно едно от условията, установени в член 81, параграф 3 ЕО, Първоинстанционният съд разглежда дали мотивирането на решението на Комисията относно това условие е достатъчно.

165 Точно това прави Първоинстанционният съд в точка 309 от обжалваното съдебно решение.

166 На второ място, следва да се направи извод, че Първоинстанционният съд не е изопачил съдържанието на точка 187 от мотивите на спорното решение, като е установил, че изводите на Комисията, която е преценила, че член 4 от споразумението не е абсолютно необходим, са недостатъчни, тъй като са основани на констатацията, че тази разпоредба не води до значителна обективна полза.

167 Следователно изложените в това отношение правни основания на Комисията и Aseprofar трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

168 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбите, подадени от GSK, EAEPC, Aseprofar и Комисията, трябва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

169 Член 122, първа алинея от Процедурния правилник на Съда предвижда, че когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 2 от посочения правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 118 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Параграф 3, първа алинея от последната разпоредба предвижда обаче, че Съдът може да разпредели разноските или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, или поради изключителни обстоятелства. Що се отнася до параграф 4, първа алинея от същата разпоредба, той гласи, че държавите членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

170 В настоящия случай тъй като GSK, EAEPC, Aseprofar и Комисията са загубили по съответно предявените от всеки основания, всеки от тях следва да бъде осъден да понесе направените от него съдебни разноски, свързани със съответните производства, а Република Полша да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Отхвърля жалбите, подадени от GlaxoSmithKline Services Unlimited, порано Glaxo Wellcome plc, Комисията на Европейските общности, European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC) и Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar).**

2) **Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски, свързани със съответните производства.**

3) Република Полша понася направените от нея съдебни разноски.

Подписи